

Petr
Hanel

Host

O HVĚZDÁCH VÍŠ

H*VN*

0
HVĚZDÁCH
VÍŠ
H*VN*

BRNO 2024

Petr Hanel

O
HVĚZDÁCH
VÍŠ

H*VN*

© Petr Hanel, 2024
Cover art © Braňo Matis, 2024
© Host – vydavatelství, s.r.o., 2024
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-2345-0 (PDF)

Jakej je příběh vašeho playlistu?

Možná se to zdá jako zvláštní otázka, ale zamyslete se nad tím — za každou písničkou ve vašem výběru je příběh. Nemyslím historii jejího vzniku nebo o čem se v ní zpívá. Myslím příběh o tom, proč je tahle písnička ve vašem playlistu. Jak se tam dostala, co pro vás znamená, s kým a při čem jste ji poslouchali.

Možná je to nudnej příběh. Zalíbila se vám na spotify, přidali jste si ji. End of story.

Ale možná ve svém výběru najdete i písničky, který vám už navždycky budou připomínat něco konkrétního. Večer tenkrát u jezera; první pusu; zlomený srdce; slunečnej den, kdy jste se rozhodli hodit všechno za hlavu; kamarády, se kterýma jste se odloučili; blízky, na který vzpomínáte.

Váš playlist v sobě ukrývá stovky příběhů, který jsou jedinečný a neopakovatelný. V takové podobě, jak jste je prožili a vnímali, jsou totiž jenom vaše.

A tohle... je můj playlist...

Ten večer

Utřel jsem si čelo, ale bylo celý od krve. Otřel jsem si ho zdravou rukou, a stejně bylo celý od krve. Byt kamsi ujížděl, jak kdyby ho někdo nakláněl.

Pohnula se. Fakt se pohnula? Taky se nakláněla. Pokusil jsem se jít za ní, ale nohy se mi pletly. Čas na odpočinek. Sedl jsem k televizi a opřel si o ni zkrvavenou ruku. Bylo mi tam dobře. Mohl bych tam takhle sedět klidně celej večer. Podlaha se nadvzdvala, vyjela nahoru a praštila mě do obličeje.

Svět ležel nakřivo. Koberec přede mnou se divně zbarvoval. A ona... se vážně hýbala.

Tak jsem si konečně splnil sen, ležíme vedle sebe... Akorát je to asi nejhorší chvíle mého života. Nevím, jestli to má být nějaký ironický vyslyšení mojí touhy nebo tak něco, ale vtipný to nepřijde ani mému sarkastickému já.

Vrtá mi hlavou, jak jsme se do všeho zapletli. Jak se to takhle zamotalo, že jsem se dostal až do tohoto bytu. Vždyť na začátku jsem byl docela normální kluk. Někdo by mohl říct, že trochu přecitlivělej. Všimával jsem si citů lidí, přemýšlel nad tím, kdo jsou, jaké je asi jejich příběh. Pouliční umělec nabarvenej nazlato, parta hulíčů před gymplem nebo ta hezká holka ráno v buse.

A právě kvůli ní mě to štve nejvíc. Protože jsem ji mohl zachránit, měl jsem to na dosah ruky... A namísto toho jsem ji sem poslal.

Dvě stě třicet tři dní předtím

Možná se vám tohle někdy stalo. Jedete busem, tramvají nebo metrem, posloucháte hudbu, odpočíváte po dni ve škole, v práci, nebo se na něj psychicky připravujete. Scrolujete na mobilu, pozorujete lidi kolem sebe a těšíte se, až z přečpanýho MHDčka vypadnete. A pak se stane něco, kvůli čemu se vám odtamtud přestane chtít. Někdo v tom chumlu upoutá vaši pozornost.

Upoutá ji tak moc, že vás přepadne jakási instantní zamilovanost. Pár minut si malujete scény, jak se teď a tady dáte do řeči, a pokračujete v tom tak dlouho, dokud se nepřistihnete u absurdních představ společného smíchu, válení se u netflixu, tancování v prázdném bytě, pozorování hvězd nebo líbání ve světle lamp.

Pak tenhle někdo vystoupí a vy na něj za pár hodin zapomenete.

Jenže... Co když tenhle někdo nastoupí znova? A znova? A ta hlavní otázka, která se na tohle všechno váže. Otázka, která je tak primitivní, a přitom se většině lidí jeví jako naprosto nereálný úkol.

Jak sakra přijít za úplně cizí osobou a oslovit ji?

Já vím, takhle z domu to nezní jako kdovíjaký drama. Nic tak nemožného jako rozbít Nokii 3310, dostat se z friendzonu nebo přestat scrollovat na tiktoku, když už máte hodinu spát.

Ale když se v té situaci ocitnete, garantuju vám, že hrůzství spakuje kufr, zahvízdá pneumatikama a odfrčí na dovolenou.

Představte si to. Kolik vztahů nikdy nezačalo, kolik objetí nikdy neproběhlo, kolik kondomů se nikdy nenaplnilo, kolik *miluju tě* nikdy nezaznělo, protože *někdo* nesebral odvahu?

Vždyť je to úplně na palici, když si vezmete — Sakra, teď se usmála. Ne sice na mě, beztak projížděla memečka, ale stejně... Ten úsměv na druhé straně busu mi někam do oblasti hrudní kosti přivolal slunce a asi i duhu a jedno-rožce.

Což byla příjemná změna, protože jakýkoliv pomyšlení na to, že ji oslovím, mi akorát usazovalo kamení do žaludku. Pustil jsem si Saint Saviour — *This Ain't No Hymn*⁰¹, abych se hodil do klidu.

Tohle bylo počtvrté, co jela. Ale zaujala mě už tenkrát napoprvé, což mohlo být před necelým měsícem, na začátku února.

S Maltou jsme se vsázeli, jak se jmenuje. Já tipoval Naty, protože vypadala jako Naty. Vysoká skoro stejně jako já, s nepřístupným výrazem, kterej se vyjasnil, kdykoliv se usmála. Bohatý kaštanový vlasy se jí rozprostíraly přes huňatou šálu, omotanou přes slušivej kabát.

Říkal jsem si, jestli Naty někoho má. Jestli dělá nějaký sport nebo co ji prostě baví. Binguje seriály na netflixu? Poslouchá něco zajímavějšího než český rap? Jakej má vůbec hlas? Kam chodí do školy? Co když není zrovna nejostřejší tužka v penále? A kolik jí vlastně je? Je přesně takovej ten typ, že by jí mohlo být devatenáct nebo patnáct. U vrchní hranice bych se rád mýlil, protože tyhle dospělý holky obvykle nebývají úplně vyplesklý ze sedmnáctiletých zajíců mého kalibru.

Podle očekávání nastoupila na zastávce Severní. Bus byl poloprázdnej, ale i tak si sedla na stejný místo jako

01 'Cause it depends on you and you alone
Whether you do, whether you don't
Don't believe in more than flesh and bone
Grab on and hold, grab on and hold

vždycky — čelem ke mně. I když to bylo přes půlku vozu, musela o mně vědět, protože během těch tří cest jsme o sebe několikrát zavádili pohledem.

Pokaždé vystupovala na Blanickém náměstí, takže pokud by šlo všechno dobře, její přítomnost jsem si měl užít ještě necelých patnáct minut.

Prvních pár jsem provařil tím, že jsem na ni civěl a na poslední chvíli vždycky uhnul pohledem, abych nebyl za slabomyslnýho nebo aby mě po vystoupení rovnou nepozdravila pepřákem.

Musíš za ní zajít, ty vole, musíš, nebo si to budeš vyčítat. Jenže sakra jak? Jak mám přijít za cizí holkou v buse, aniž bych vypadal jak dement? Pokud jsem chtěl co nejmíň svědků, měl jsem to udělat už na Severní. Jenže prostě ne, já tady radši seděl, třepotal se a marně sbíral odvalu. Zastavili jsme na Němého, pak na Dlouhé. Pár lidí už v buse přešlapovalo a já horečně vymýšlel, co jí říct.

Ahoj? A pak co? Jak se jmenuješ? Chtěl bych si tě najít na instagramu. Tohle zní jak z příručky pro hyperúchláky aneb *Jak na patnáctky v parku s mlsným úšklebkem rozhalovat trenčkot*. Jasný, normálně se ptáš na instagram, proč to ale zní takhle úch— Ne, moment. Mohl bych zamachrovat číselnou řadou. Ale to bych se musel zeptat na číslo. Oldschool, ale... to půjde. Jenže jak se dostanem k číselné řadě?

Ahoj... Co mi na to řekne ona? Bylo mi to jasné... Viděl jsem její pootevřenou pusku, oči, který sklouznou doleva a doprava. „Ahoj?“ jako takový to: „Ahoj, proč tady trapašíš v autobuse, ty magore?“

Nemůžu za ní přijít a přede všema ji tam začít nabalovat. Jednou jsem byl svědkem podobně zoufalého pokusu v tramvaji. Toho snaživýho týpka jsme s Maltou a Turkem parodovali ještě dlouho potom. Karma je holt zdarma.

Vybavila se mi nabalovací fráze, kterou používá školní balič Kovis. „*Vyhlídneš kikin, postavíš se vedle ní a řekneš: ,Víš, kolik váží lední medvěd?’ Odpoví, že ne, a ty řekneš: ,Dost na*

to, aby se prolomily ledy, já jsem Lukáš.‘ Hej, nesměj se, to je topka. V šedesáti procentech to funguje na sto procent.“

Jak může takováhle laciná fráze fungovat? Možná že ledního medvěda týpci tasí, když maj repertoár stejně chabý jako já. Ale na další zastávce už za ní zajdu.

Tak až na té další.

Okej, na té další už určitě!

Odhodlával jsem se tak dlouho, dokud nebyl bus přeplněnej. Takže zdarec, jakejkoliv pokuse! Teď bych se musel cpát. A tak jsem jel a nadával si slova, který by v televizi vypípali snad i po desáté.

Sykly dveře. „Švestkova, příští zastávka Na Mýtince,“ zahlásila ženská z reproduktoru.

A po Mýtince už je Blanický náměstí a tam Naty vystupuje. V břicho se mi svíjelo klubko zmijí a já si pořád musel protahovat svaly, který tuhly čím dál víc. Zajímalo by mě, jestli si toho některý z těch desítek obličejů kolem všiml. Já je totiž nevnímám. Existoval jen jeden, kterej se v tom spletnenci těl sem tam objevil.

„Na Mýtince, příští zastávka Blanické náměstí.“

Znova jsem se protáhl, protože pnutí v břicho bylo nesnesitelný. Za chvíli vystoupí...

Cesta busem vždycky trvá úmorně dlouho. Zato teď, když jsem to potřeboval nejmíň, čas letěl jako stíhačka.

Ani jsem nevěděl, jak se tam bus dostal, jen ta ženská řekla: „Blanické náměstí.“ A dveře zasyčely.

Lidi se hrnuli ven. Naty se zvedla a hodila si batoh na rameno. Jedním pohybem přehodila vlasy na záda, a když to udělala, přistihl jsem se, že si taky беру batoh. Najednou jsem se držel chladné tyčky. Neměl jsem nejmenší tušení, co dělám. Řeknu cokoliv. Octl jsem se na chvostu vystupujících lidí. Na druhým konci busu postupovala ke dveřím ona. Bude venku dřív než já.

Lidi přede mnou závodili v nejpomalejším opouštění autobusu v historii.

Vystoupila.

Dva malí jantaři přede mnou zdržovali, řehtali se videu na tiktoku. Zabral jsem, procpal se mezi nima, omluvil se paní, které jsem nechtěně přimáčkl kabelku, a octl se na chodníku.

Naty mířila pryč.

Než jsem se vymotal ze zastávky, sykla za mnou hydraulika dveří.

Když to posereš, budeš za debila. Ale když to nezkusíš, tak se to nikdy v životě nedozvíš.

Motor zarachotil, jeho horkej dech mi ovanul obličej. Bus se rozjel.

Když se nezeptáš, odpověď bude vždycky „ne“.

Zhluboka jsem se nadechl a všechen vzduch vypustil. Představil jsem si sám sebe za pět minut. To už bude všechno za mnou. Ať to skončí jakkoli, bude to za mnou. Najednou jsem cítil zvláštní úlevu.

A v tu chvíli, jako když za horkýho letního dne praští hrom, jsem věděl, co říct.

Dvě stě třicet čtyři dní předtím

Celý to vlastně začalo ještě dřív, ve škole. Jo, přesně na takhle nudným a tuctovým místě, protože ne všechny romantický příběhy mají ten komfort začínat za deštivého podzimního večera. I když si teda nejsem jistej, do jaké míry se dění kolem nás dvou dá označit za romantický. Protože stejně tak byste za romantický mohli považovat sebemrskání bičem, bosou procházku po rozsypaném skle, natahování na skřipci nebo sledování youtubu na wifině ve vlaku.

Když vezmu, co všechno mi způsobila, kolik času jsem strávil zdevastovanej a sešrotovanej, v zásadě to byla pěkná dovolená ve srovnání s tím, co se stalo jí. Jasně, nikdo z nás za to nemohl. Ale vědomí, že jsme tomu všichni, včetně ní, napomohli, mě nepřestane užírat. Za to, že se dostala až do tohoto bytu, může i takový primitivní rozhodnutí, jestli ze školy půjdeme doleva, nebo doprava.

Každopádně tohle „něco“, co mezi náma bylo, začalo ve škole, den předtím, než jsem ji oslovil u autobusu. A pokud jde teda o počasí, bylo to jednoho chladného zimního rána.

Přehrabování ve skříňkách, plechový bouchání a žuchání batohů na zem se slívalo v obvyklej ranní ruch šaten.

„Myslím, že jsem o ni přišel,“ kvedlal jsem ve starým zámku, kterej se klasicky odmítal otevřít.

„Zase nic?“ zeptal se Malta, kterej si ládoval učebnice do batohu.

„Dneska skoro měsíc. Vypařila se.“

Kolem nás se prohnala banda třetáků, se kterými jsem se pozdravil. Malta se za nima ohlídl, vzdychl, zakroutil hlavou a pokračoval v dolování skříňky.

Zaseknutej zámek povolil. Zatímco v mojí skříňce visely fotky z analogu a covery alb od Pink Floydů i Tame Impaly, Malta si ji vytapetoval kulturistama a motivačníma heslama pro nahecovaný korby.

„Takže se na ni už konečně vysereš?“

Privřel jsem skříňku a zamyšleně se opřel o hranu dvířek, chladnej kov mi políbil tvář. „Ne. Ani ne.“ A skříňku jsem zabouchl.

Přes mikinu jsem si oblékl džísku, kterou jsem byl na škole známej. Byla totiž jediná taková široko daleko — na zádech přivíral oči obličej Davida Bowieho, kterýho mi tam Turek přemaloval podle coveru slavného alba.

Přehodil jsem přes rameno analogovej foťák a vyrazili jsme ze šaten.

„Ááá, Marky!“ křenila se na mě holka z paralelky.

Rodiče mi dali jméno Marek. Což není tak hrozný, lepší než třeba Arnošt, Horác nebo Ludwig. Říkali mi Maro, některý holky Mari. A pak Turek vyhrabal devadesátkovej klip Marka Wahlberga, kterej si tehdy říkal Marky Mark. Musíte to proto říkat s protaženým áčkem (ale zas to úplně nepřehánějte).

„Takže sis ji fakt koupil!“ ukázala mi holka na hrudník, když nás míjela.

Malta se zastavil, palcem mířil za sebe. „To fakt hned každej pozná, že máš novou mikinu?“

„Pomáhala mi ji vybrat.“

„Jak-co... odkud ji vůbec znáš? Kde na ty lidi furt narážíš?“

„Tahle měla uměleckej záchvěv a chtěla fotky na analog.“

„Tak proč to nezkusíš na ni?“

„Protože její profil jsou samý fotky v zrcadle a hlubokomyslný citáty.“

„Počkej, takže borec, kterej by na sebe nevzal neznačkovy hadry, má problém s tím, že typka nemá *dostatečnou*

hloubku? Zas akorát řešíš instagram. To ještě neznamená, že —“

„Malta, hele, tahle holka je úplně stejná jako její profil. Zajímaj ji akorát drby a reality show. Mě se ptala, proč mám na bundě ženskou, myslela si, že Kurt Cobain je zpěvák z Coldplay, a taky —“

„No tak poslouchá normální věci a není takovej hudební magor jak ty!“

Zastavil jsem se. „A taky že John, Paul, George a Ringo jsou dva lidi.“

Maltovy oči cestovaly po stropě. „Jakože John Paul... a George Ringo?“

„No tak vidíš,“ dal jsem se zase do kroku.

„Tak třeba jenom na takový to nezávislý chození.“

„Nezávislý chození jako se Sárrou? Jí to sice vyhovovalo, ale já bych teď rád šel do vztahu, kde k sobě budem oba něco cítit.“

Prošli jsme koridorem tichýho studu a zadržovanýho smíchu, když jsme u parapetu měli zuřivě se líbající pár, kde navíc probíhalo vyšetření prsou.

„Takže abys teda něco cítil, budeš radši pátrat po neznámé buchtě, kterou jsi už měsíc neviděl a nic o ní nevíš.“

„Vím, kde bydlí. Zhruba.“

„Supr, jo, supr! Můžeš obcházet baráky. Dobrý den, ukážete mi dceru? Aha, tak druhou? Hm, díky, nashle... Nevim, vole. Zas to akorát hrotíš. Proč tomu nenecháš volnej průběh?“

Zastavil jsem s nohou na prvním schodu. „Proč *volnej průběh* radí všichni zadaní?“

„Protože *volnej průběh* je přesně ten důvod, proč jsou zadaní!“

Vyrušily nás dvě holky, který s rukou klouzající po zábradlí sbíhaly po schodech. „Dobrej zápas v neděli!“ dloubla do mě loktem jedna z nich a druhá přes rame-no volala: „Kovis říkal, že máš v pátek dojít na tu akci.“

„Čau, čau, čau, ahoj Marky,“ kvákal vedle mě holčičím hlasem Malta. „Ahoj holky, jasně, dojdou na party, mmm, užívám si, jak mě tady zdraví každéj druhej, tak to mám rád, ahoj holky, chcete, abych se vám podepsal do výstřihu?“ Rozchechtal jsem se a mrskl ho učebnicí přes obličej.

Atmosféra ve třídě přetýkala emocema z opravenýho testu. Chemikářka vždycky posílala písemky ještě před hodinou, aby se pak nezdržovala.

Venku se roztahovalo zamračený únorový nebe, tak tmavý, až jsem si připadal jako ve večerní škole. V oknech se odrážely lavice nasvícené zářivkami i hlouček spolužáků, kteří si porovnávali výsledky.

„Za dva, Marky,“ podali mi písemku.

Dvojku jsem čekal. Nečekal jsem ale, co se stane, až papír otočím. Po cestě do zadní lavice u okna jsem se zarazil uprostřed uličky. Ani jsem si neuvědomil, že zadržuju dech. Hleděl jsem na rubovou stranu písemky a v hlavě mi zněl Maltův hlas.

„... pátrat po neznámé buchtě, kterou jsi už měsíc neviděl a nic o ní nevíš.“

„Vím, kde bydlí. Zhruba.“

„Supr, jo, supr! Můžeš obcházet baráky.“

Oči mi zapadly do jednoho bodu a Maltův hlas zmlkl. Papír si přitáhl můj obličej.

„Ty vole!“ S pootevřenou pusou jsem hleděl na vytištěnou mapu. „Proč jsem to neviděl dřív?“

*

Po tréninku jsem se ještě stavil v rozestavěném baráku na kraji města.

O pár hodin pozdějc jsem si přehodil vak s florbalkou přes rameno a vyšel do chladné večerní ulice. Zachvěl jsem se. Ve světle lamp padaly jehličky sněhu a jemně mě bodaly do obličeje. Bílá vrstvička mi chroupala pod nohama.

Kovis čekal opřenej o značku. Když mě uviděl, sjel pohledem celej potemnělej barák, zakroutil hlavou a zasmál se, od pusy mu přitom vystoupal obláček dechu.

„Nechápu, jak to zvládáš. Seš magor.“

Mávl jsem rukou a radši změnil téma. „Hele... Mám dneska objev. Říkal jsem ti o té holce z busu?“

„Něco matně. Nepřestala nějak jezdit?“

„No takhle... Vím zhruba, kde bydlí. Vím, kde vystupuje, takže mě napadaj i dvě školy, kam by mohla chodit.“

„Takže čekovačka před školama? V křáku s dalekohledem?“

Kovis odemkl svýho forda, hodil moje věci do kufru a sedli jsme si dovnitř.

„Kdosi v kabinetu omylem vytiskl tisíckrát mapu města a chemikářka ji poslední půlrok recykluje na všechny písemky. Dneska jsem na to hleděl a je možný, že ta holka začala chodit na jinou zastávku, kterou má blíž. Je to i jiná linka. Já to mám o kus dál, takže jí normálně nejezdím.“

Kovis nastartoval, setřel vrstvičku sněhu z čelního skla a rozjeli jsme se.

„Takže už seš nažhavenej na zítřejší bus.“

Opřel jsem hlavu o studený sklo, kolem nás se míhaly pouliční světla. „I kdyby jela, tak jsem ještě nevymyslel, jak mám zajít za cizí holkou v buse.“

„Už jsem ti říkal o ledním med—“

„Jo, a ani náhodou,“ zasmál jsem se.

„Bus je těžký místo, chce to velký zbraně. To není jak v obchodě s hadrama.“

Odlepil jsem hlavu od skla. „Ty nabaluješ holky v obchodě s hadrama?“

„Jasný. Čekuju babský hadry, vyhlídnu si kikinu. Hodím očko, navážu kontakt. Jako jestli by mi neporadila. Když vybíráš hadry pro jinou, tak kikina ani neví, že ji nabaluješ.“

„Hah, a jak to pak hraješ dál?“

„Házím džouky, oťukám si ji. Pokud je v klídečku, tak se znova podívám na ten hadr, řeknu, že by se ségre mohl líbit, a pozvu kikinu na vincko,“ zazubil se tím svým úsměvem, kterému holky tak snadno podlíhaly. „Teďka právě jsem byl s jednou. V pátek jsme šli do vinárny. Ona pak, že jdem k ní. Po cestě už úlety, šahačka přes gatě,“ prstama zahýbal ve vzduchu, „jsem to tam ladil jak kytaru. Jimi Hendrix. Protáhla mě do pokoje a hned, bráško, jebla mě na zem, se čtyřma deckama v krvi jiná palba, hadry dole. Drapla mě za prdel a prej bože, jo, pojď, pojď. Hned mi stoupla mana v pérú, Vin Diesel, plameny z výfuku. Jedem to na zemi, lupáčka, tahám ji za vlasy, sex jak z telky. Z jedničky, brácho, takovej řečník. Jo takhle to chceš? Takhle se ti to líbí?“

Smál jsem se, až jsem se praštil hlavou do opěrky. „Čekal jsem, co zas bude mít místní vošusta za story... Ne že by to řešilo, jak zajít za cizí holkou v buse.“

„Bráško, vem si, taková blbost, vím, jaký to bylo na začátku, jdeš se zeptat cizího člověka. Tepovku máš sto pade, koktáš. Ale co, když to nevyjde, zkušenost dobrá. Trénink.“ Kovis ohrnul nos nezájmem. „Prostě se zeptám, něco se stane. Když se nezeptáš, odpověď bude vždycky, ne.“

Kovis zpomalil a zastavil u řady zaparkovaných aut. Ne-daleko, u jednoho z nich, nakládal táta věci do kufru.

„Vaši parkujou tady?“ ptal se Kovis. „Co máte vlastně za káru?“

Rozhlídl jsem se po řadě stojících aut, dopředu i dozadu, zamračil se a znova se rozhlídl. „Někdy ti ji ukážu. Až tady bude.“

„Zítra good luck, pokud ta kikina pojede,“ houkl na mě Kovis, než jsem zavřel dveře.

Odjížděl mokrou, lesklou ulicí.

Když mě táta uviděl, mávl na mě a zabouchl kufr. Kývl jsem mu na pozdrav, zalovil v kapse pro klíče a vydal se ke vchodovým dveřím.

*

Ráno jsem samozřejmě zaspal. A o patnáct minut později jsem zadýchaně a zpocené dobíhal do busu číslo 11. Ideální. V tomhle stavu by mě na schůzi místních baličů nenechali sedět ani v předsíni.

Když jsem se posadil, dýchla na mě stísněnost a hlavou mi projížděly možný vývoje situace — jestli tam bude, jak to udělám, jestli tam bude, co jí řeknu, a jestli tam sakra bude. Než jsem s těmahle myšlenkovými přemetama skončil, bus zpomaloval k zastávce Severní.

A přemet tentokrát udělaly moje vnitřnosti, protože tam *byla*.

Dvě stě třicet tři dní předtím

Když jsem pozdějc potkal Turka v šatnách, ještě se mi chvěly kolena.

Zatímco Malta byl menší týpek s hranatou hlavou, kterej upnutý sportovní trička miloval stejně jako železa a motivační citáty, můj soused Turek byl lehce oplácanej vesničan, kterej neznal jiný hadry než černý. Klenoty jeho hudebního výběru obvykle zní, jako kdyby někdo třásl kýblem prázdných konzerv a mlátil po něm tyčí, zatímco do něj někdo jinej zuřivě blije.

A přestože by k tomu jeho hudební i oděvní výběr mohl svádět, nikdy bych ho nepovažoval za metalistu. Dobrovolně bych si s ním do lavice asi nesesl, ale poslali mě tam za trest v primě, protože s Maltou jsme dělali bordel. Dneska už bych souseda neměnil. Turek je sice svůj, ale to na něm mám nejradši.

S mým tarifem mi data nevydrží ani týden, takže jsem musel čekat až do školy. V šatnách se mi mobil konečně připojil na wifinu, přes číslo jsem našel whatsapp a podle jména vypátral instagram. Osm společných followerů, mezi nima Klaris a její kámoš Julian, kterýho jsem osobně tolik neznal. Ale Klaris bych se poptat mohl.

Než jsem Turkovi dovyprávěl dnešní cestu autobusem, už jsme korzovali rušnýma chodbama Svěrákova gymnázia a prováděli tandemovej stalking. Já shora, Turek klasicky od nejstaršího příspěvku. Tandemovej stalking probíhá tak, že oba projíždíte něčí profil a navzájem hlásíte svoje objevy, nakláníte mobily na sebe, pročítáte popisky a... Vždyť to znáte. Taký děláváte tandemovej stalking.

Tahle zábava ale vždycky stojí a padá na jedné věci. Na otevřenosti profilu. V dnešní době internetových gaňkočuchačů a prasoperverzních hyen je nejrozumnější volbou nemít profil veřejnej vůbec, ale tahle holka podobný záležitost očividně neřešila.

Turek, protřelej pirát, znalejší nejtemnějších koutů internetových moří, ji za otevřenost profilu odsoudil, ale já v tomhle nejsem takovej radikál. Spíš ocením autentičnost. Přijde mi totiž, že některý holky (a teda nejenom holky) se víc snaží o dokonalost svých selfíček než o jejich originalitu. Jak kdyby pro to existoval nějaký návod nebo co.

1. Jednou odpoledne si takhle řeknete: „Tak! Je čas na novou fotku!“
2. Oblíknete nový hadry, namalujete se. Nebo jen chytíte den, kdy tohle už máte hotový kvůli něčemu jinému.
3. Nafotíte 237 selfíček.
4. Vyberete pět, pošlete je odborné porotě, složené z nejlepších kámošek a chudáků ve friendzonu.
5. A teď! Nevyplněný místo v popisku působí tak prázdně, že bez něj to nejde. Proto je potřeba citát, kterej je buď hodně stupidní („Nejsem PIN, abys na mě měl tři pokusy!“), nebo hodně hlubokomyslný, až tak moc, že podle něj stejně nežijete.
6. Popisek v češtině zní divně a nudně. Radši ho proto hodte v angličtině, což vám dodává zcestovalou auru. Ale řekl bych, že ještě hustější je napsat ho s chybou. Jinak si neumím vysvětlit, že někdo nafotí 200 fotek, vyzkouší 20 filtrů a nedá si práci s tím, aby do popisku nenapsal sračku.
7. Po několika minutách finálního váhání jde fotka do světa a na vás už je jen napjatě sedět, kochat se přibývajícím lajkama a furt dokola vymýšlet, jak jinak ještě napsat „děkuji“.

Zrovna z jejího profilu jsem měl rozporuplný pocit. Na jednu stranu byl sympatickej. Cestování po Evropě, huňatej bílej pes, sportování, vcelku zábavný komentý. K tomu pár fotek rodinky. Blondatá ségra, za kterou se brzo budou otáčet týpci, táta elegantní frajer, atraktivní světlomasá máma. Na druhou stranu byl její feed nařaděnej fotkama procítěnýho prohrabávání vlasů s kuriózníma popiskama.

„Nikde neinformuje, jak je na tom s výbavou... Aha, tady,“ natáčel Turek mobil a pro něj už typickým pohybem si odklízěl dlouhý vlasy z obličeje. „Vypadá starší než na druhák... A taky jak pipka.“

Já jen krčil ramenama a scrolloval dál.

„Marky...“

Nejdřív jsem myslel, že zastavuje, protože se blížíme ke třídě. Ne proto, že něco našel.

„Marky...“

„No?“ otočil jsem se s očima zabodnutýma do displeje.

„Už seš tam taky?“

„Kde?“ scrolloval jsem. Kámošky, volejbal, rodina... „Sakra.“

Žaludek mi sjel výtahem do sklepa. Zvedl jsem oči od mobilu. Turek mě pozoroval výrazem člověka, kterému jste právě řekli, že chcete hodit koš přes celý hřiště. Se zavázanýma očima. Potom, co vás někdo zatočil.

„Najdi si jinou,“ poplácal mě po rameni a zaplul do třídy.

U parapetu se muchlovali Malta se svojí holkou, zaklesnutí do sebe. Pomalu se oddálili, nepouštěli se. Přitáhl si ji a ona mu znova padla do náruče. Na obličeji se jí rozzářil úsměv, přitiskla se k Maltovi a dala mu pusu.

Tiše jsem mu záviděl. Chyběl mi ten pocit, že pro někoho něco znamená. Blízkost, měkká náruč, doteky ve vlasech a dech na krku. Na pár chvil jsem se zasní, že tohle všechno mohla znamenat holka z busu.

Stál jsem před třídou, mračil se do mobilu a všechno nadšení ve mně klesalo jako šutr hozenej do bazénu.

Jen co se před náma Malta zřítíl na židli, zhoupł se k nám a opřel se o lavici. Už dávno jsem přestal škodolibě doufat, že se vyseká, ale dřív jsem nevěřil, že by jeho židle šla naklonit jen o jeden další stupeň. V druhé ruce zběsile štěrchal proteiňákem, aby nakrmil svoje hladový kladiva.

„Tak co? Jak to dneska dopadlo?“ kývl na mě, pak si všiml Turka a zachechtal se. „Co tam tak studuješ, když máš za pět?“

Turek, kterej včera nebyl ve škole, se vedle mě mračil na svou písemku a probíral se vousama. Tím nemyslím ten vostrej knírek, kterej umí už od osmé třídy udatně bránit vaše panictví. Turkovi na rozdíl ode mě s Maltou už teď v sextě rostl poctivej porost i po stranách, jenže borec ho spolu s vlasama nechával přerůst, takže vypadal jako vágus. Což ve skutečnosti byl. A to takovej, že kdyby existoval vágusland, on by tam seděl na vágustrůnu a pyšně držel vágusžezlo.

„Dumám, co jsem mohl udělat jinak.“

„Prdelevo!“ vyplivl Malta. Vždycky takhle vyrážel, když s něčím nesouhlasil, a jeho hlubokej hlas tomu dodával na údernosti. „Naučit se to! Cos jako čekal?“

„Vždyť to fungovalo... skoro,“ bránil jsem Turka.

Malta se ohnul do Turkovy lavice, aby odtamtud vytáhl ochablý zbytky fejkové levačky. Turek si do rukávu provlíkl falešnou ruku, kterou si sestrojil z modelovacích balónků a molitanu. Jeho skutečná levačka vyčkávala pod spodním lemem mikiny a během písemky zuřivě googlila. Zajímavej nápad. Dokud se vám uprostřed hrobového ticha v doprovodu poctivého důchodcovského zaprdění nevyfoukne rukáv a nezůstane ležet na lavici jako leklá ryba.

„Fungovalo to líp než ten tahák, co měl Marky nalepený na zádech.“

„Jo, tentokrát jsi dostal za pět jenom ty,“ řekl jsem.

„Ty tvoje šamanský vynálezy z džungle nikdy nefungujou!“

„Už jsem se bál, že dneska nepřijde žádná narážka na vágusy nebo křováky,“ plácl rukama do lavice Turek. „Jenže, Malta, já to háro aspoň můžu shodit, ale ty tu svoji hranatou hlavu jen tak neostříháš. Neviděl jsem včera žádný napumpovaný story. Měla ta posilka vůbec cenu?“

„Posilka nebyla. Byli jsme u nás,“ pohodil hlavou k chodbě, kde před chvílí se svojí holkou uváděl do rozpaků kolemjdoucí.

„A?“ udělal Turek ukazovákem a palcem kolečko a prostrčil jím prst.

„Nebylo a nevím... Asi ani nebude. Nechce. Nebo nevím, byla divná.“

Podívali jsme se s Turkem na sebe. Rukou naznačil, že mám odpovědět já.

„A co kdybys nebyl tak urputnej a radši se s ní o tom pobavil? Anebo tomu nechal... *volnej průběh?*“

Malta doštěrchal proteíňák a propichoval mě očima. „Radši mi řekni, co dneska ten bus.“

Mávl jsem rukou. „Asi z toho nic nebude.“

„Jak to?“

Uchechtl jsem se a mlčel, protože mi trvalo, než jsem si dnešní ráno celý přebral. Jak jsem se musel procpat ven. Než jsem se vymotal ze zastávky, bus se za mnou hlučně rozjel...

... a zařadil se do provozu. Vyrázil jsem. Rozbředlej sních mi čvachtal pod nohama. Domnělá Naty se zastavila, a zatímco zbytek cestujících proudil dál, ona se chystala přejít cestu. Rozhlížela se a čekala, až se mezi autama najde mezera. Na ramenou se jí rozprostíraly kaštanové vlasy, jen o něco světlejší než ty moje.

Tehdy jsem k ní přišel. Srdce mi bušilo zevnitř do bundy. Neposer to!

„Ahoj,“ oslovil jsem lesklou záplavu tmavých vlasů. A úsměv? Podařilo se mi i usmát se?

Otočila se na mě a já poprvé uviděl zblízka ten obávaný výraz, kterej na dvacet kroků vykřikoval, že jeho nositelka má svoje okolí někde hluboko pod kalhotkama. Zamračený obočí, nos posetý nepatrnýma pihami. Narůžovělý rty pootevřený údivem, zarudlá skvrnka na bradě překrytá make-upem. Nejistý sundání jednoho sluchátka.

S každým úderem srdce, během kterýho nic neřeknu, budu akorát přitápět pod kotlem téhle trapné chvilky. Takže jsem hned vyspal: „Já tohle normálně nedělám, ale nedala bys mi číslo?“

Okej, okej. Teď se na chvilku zastavme. Já vím, nebylo to nic světobornýho ani nic z Casanovova manuálu *Jak balit kočky ve stylu velkých svůdníků*, ale obvykle u sebe nemáte tým scenáristů, kteří by pro vás napsali pickup line. Vymysleli byste něco lepšího?

Moment čekání, necelá vteřina, byla naprosto příšerná. A pak... se jí obočí zakulatilo a překvapení v její tváři vystřídal úsměv. Odhalila blýskavý zuby, vyrovnaný jak nástup zimních vojáků. Jen jeden, třetí nahoře, vykukoval z řady. Ta proměna byla neuvěřitelná. Jak kdyby její úsměv rozehnal oblačnost nad městem, stejně jako vymazal povýšenost z její tváře.

„Číslo? To je překvapivý.“

„Jsem staromilec.“

„Budeš mi volat z takovýho toho vytáčecího telefonu?“

„Občas se o něj perem s babičkou. Ale odlákal bych ji na *AZ-kvíz*.“

„To je škoda, během *AZ-kvízu* mám vždycky volejbal.“

„Tak to mám asi smůlu.“

Koutek jí pobaveně cukal, zatímco ze mě nespouštěla oči. „Asi ti ho dám.“

„Asi?“

„Dej mi ještě chvilku na rozmyšlenou.“

„Okej,“ složil jsem ruce na prsou, prstama si poklepal na paži.

Rozesmála se, příjemným, kouzelným zvukem, kterej hladil, uklidňoval a vlíval mi odvahu do žil. Stres ze mě padal s každým slovem. Nadechla se a jako by na něco čekala. „Nebudeš si ho zapisovat?“

„Zkusím to.“

„Zkusíš si ho zapsat?“

„Zkusím si ho nezapsat.“

Studovala mě zářivýma olivovýma očima, obočí jí poškubávalo. „732 883 3... 8... 4.“

Použil jsem mnemotechnickou pomůcku grafické řady, abych si číslo zapamatoval.

„Ty si to fakt nebudeš zapisovat?“ Mluvila, jak kdyby byla nachlazená, s jemnou příměsí chraptění, který její hlas měnilo v medovou hudbu.

„Možná jméno si zapíšu,“ vytáhl jsem mobil. „Neznámá holka číslo 102?“

„Já myslela, že to normálně neděláš.“

„Jo, takhle reagovala stojednička taky.“

Zasmála se a já, zatímco jsem si připadal oslnivě vtipnej a okouzlující, čekal na to jméno. Naty, Naty, Naty. Pojď do toho, řekni Naty.

„Valerie.“

Sakra!

Usmál jsem se.

„Měj se,“ blýskla po mně úsměvem, rozhlídla se a zamířila přes cestu.

Valerie... Valča, Val. Probral jsem se. Celým tělem mi vibrovalo jemný chvění.

Upřímně? Tvrdil jsem, že to normálně nedělám, tak... jednou jsem to teda udělal. Měl jsem tenkrát hlásek jako osmiletý kluk, kterej ještě ani neví, že bivoj není jen ke chcaní. A když se mi podařilo hlas srovnat, tak mi trapně přeskočil.

Tentokrát se mi podařilo udržet hlas na uzdě, takže jsem se rozchechtal, protože jsem to ani moc nepodělal. Vydal jsem se do školy. Ještě jsem se ohlídl, ale ona už zmizela za rohem.

*

Malta se smíchem balancoval na židli, hrdlo šejkru přilepený na rtu. „A proč by z toho nic nebylo?“

„No, pak jsme ji s Turkem stalknuli...“

„A?!“ pocíntal se proteiňákem. „Má borce!“

„Nemá. Nebo aspoň o tom nevím.“

Malta si utíral bradu, zatínal čelisti svého hranatého obličej. „Tak? Co je zas sakra za problém? Má dřevěnou nohu? Neví, kdo nazpíval *Imagine*?“

Turek, kterej doteď ležel na lavici, odhodil vlasy z čela. „Zas to dopadne stejně jak s jeho ex.“

„Prdelevole! Ty ho ještě podporuješ!“ sjel ho Malta svým hlubokým hlasem a krátce se přísál k šejkru. „Zas pesimista. Co se stalo včera v křovákově? Porazili totem? Zasypali studnu? Odnegli šamanovu dceru?“

„C'mon,“ řekl jsem. „Já jenom nechci další Sáru.“

„Ale vždyť nemůžeš vědět, že bude stejná jak Sára!“ odsekl Malta. „Zas to moc řešíš! Sakra, měsíc tady meleš o bájně buchtě, a teď se na ni vysereš?“

Sevřel jsem rty. „Asi to tak bude.“

Dvě stě dvacet dní předtím

Kdykoliv můžu, zacpu si uši sluchátkama — a pro cesty do školy to platí dvojnásob. Po dvou týdnech už jsem si na Valerii skoro nevzpomněl, jel jsem svým busem a playlist se mi snažil rozehnat blbou ranní náladu. Ta se zrovna nezlepšila, když jsem na zastávce uviděl známej kabát. Á do prdele...

Potom, co jsme s Turkem stalknuli její instagram, jsem ji nezačal sledovat ani se jí neozval. Tohle bude trapný.

Předstíral jsem osudový zaujetí křovinama na druhé straně silnice a v odrazu pozoroval, kam se posadí. Doufal jsem, že si taktně sedne zádama ke mně, abysme se nemuseli celou cestu vyhýbat pohledama.

Nastoupila prostředníma dveřma.

Přeletěla prostor busu pohledem, ale její oči se ani na vteřinu nezadrhly. Jako by mě nepoznala. Přesto zamířila svým směrem.

Sakra, co dělá? Co mám dělat? Jakoby nic? Pozdravit? Vyhýbat se?

Najednou mi civění z okna přišlo průhledný, tak jsem se podíval na ni, ale ona vypadala, jak kdyby si mě buď nevšimla, nebo nepamatovala. Radši jsem se věnoval mobilu.

Jako by to nemohlo být divnější, posadila se vedle mě. Závan vzduchu přinášel její parfém. Nějakej opojnej mix mandarinky, smyslných květů a strhující vůně jemnýho pižma. S rutinní lhostejností a sluchátkama v uších vytáhla mobil. Růžovýma gelovýma nehtama jezdila přes vzor buržoazní kabelky, kterou posledně nahrazoval batoh.

Otevřel jsem pusu a zase ji zavřel. Nevěděl jsem, kam s nohama, co s rukama. Nenápadně jsem si zastavil hudbu. Autobus se rozjel.

Periferně jsem mrkl na její spotify, ale v tu chvíli mobil zamkla a na okamžik jsme se setkali pohledama. Ten její nejevil jedinou známku sounáležitosti. Sedí tady sakra její dvojče? Má smazanou paměť?

Natočila se mým směrem, sundala si jedno sluchátko, zamračila se a ukázala na mě. „Neznáme se odněkud?“

Zatímco mi dešifrovací oddělení mozku frčelo na plnej výkon a luštilo její úmysly, pusa se rozevírala a čekala na přihrávku smysluplné odpovědi.

„Počkееее! Ty seš ten, co si ode mě vzal číslo a pak už se neozval.“

Vteřinu jsem na ni zaseknutě hleděl, než jsem vypustil všechny vzduch, kterej jsem nabíral poslední minutu. „Ááá, a ty sis mě přišla vychutnat.“

Na tváři se jí vyhloubil dílíček. „Ne-eee.“

„Ne, promiň, já vím, jen jsem nějak...“

„... nezvládl odlákat babičku na *AZ-kvíz*?“

Uchechtl jsem se.

Neskrývala svoje pobavení. „Okej, taky promiň, ale reálně jsem si nechtěla sedat na druhou stranu busu a trapně předstírat, že jsem si tě nevšimla... Ale zároveň jsem neodolala... Musela jsem zkusit, jestli mi to sežereš.“

„To jsem teda sakra sežral. Mohla bys být herečka.“

Naklonila hlavu na stranu, na tváři se jí objevil úsměv a její olivový oči v přímým slunci zazářily. Autobus otevřel dveře, dovnitř se hrnuli další lidi.

„Co tam máš za hudbu?“ zeptala se.

„Co posloucháš?“ zeptal jsem se ve stejnou chvíli.

Oba jsme se rozpačitě pochechtlí.

„To se oba tak urputně snažíme vyhnout trapnému tichu?“ řekl jsem.

„Já jsem se vážně ptala na hudbu.“

„Já jen vyplňoval ticho.“

Její sevřený rty tančily zadržovaným smíchem. „Tak to zkusíme.“

„Jako co?“

„Být potichu. Vyzkoušíme si, že je to okej, a když nás zrovna nic nenapadne, budem už vědět, že na tom nic není.“

Najednou jsem z ní nemohl spustit oči. „Tak jo.“

Dveře zasyčely a bus se rozjel. Natáhl jsem se na sedačce, ruce si propletl na břicho a bubnoval palcema. Pomalu jsem vydechl a jako by ze mě odpadávalo závaží. Pozoroval jsem stromy a baráky, který ubíhaly podél nás. Vyměnili jsme si pohledy, zakřenili se na sebe a pokračovali v mlčení. Na tváři se jí mihotalo světlo a stín. Nepřestával jsem na ni koukat a ona koukala na mě, koutek jí cukal. Uvnitř mě začínalo svírat, ale nechtěl jsem uhnout jako první. V hlavě se mi navíc množily otázky. Co si na ní mi k těm gelovým nehtům a buržoazní kabelce nepasovalo.

„Asi bych si zvykl.“

„Jako jo, musím uznat, že se s tebou mlčí *extrémně* dobře.“

Rozesmál jsem se. Bavila mě její výrazná mimika, artikulaci roztomile prožívala a svoje slova doprovázela živými gestama.

„Cos tam teda poslouchala?“

„Teď už nevyplňuješ ticho?“ zubila se. „Soundtracky, Hans Zimmer a tak. Táta pracoval v kině, takže mám deformaci.“

„Ty posloucháš... filmovou hudbu?“

Oči jí odjely stranou a vrátily se. „Proč ta otázka zní, jako kdybych řekla, že mám *onlyfans*?“

„Jen že bych tě na to netipoval,“ nechtěně jsem ukázal na její kabelku a Val zvedla obočí. „Ne, jen... já poslouchám všechno možný... Ale víš, že mě nikdy nenapadlo poslouchat *tuhle hudbu*?“

„Většina lidí nechápe, že poslouchám i *tuhle hudbu*, a pak ji někdo hodí do reelu a všichni se můžou posrat.“

„Asi jako když všichni mrčí, že je nějaká písnička stará? Pak se objeví v random romantické komedii a najednou totálně trenduje na tiktoku?“

„Jo, něco na ten způsob,“ naklonila hlavu na stranu a pobaveně si mě prohlížela. „Někdy *tuhle hudbu* zkus, jdeš večer z tréninku domů, začne ti hrát *Interstellar*, připadáš si dramaticky.“

„Hah, ale to znám! Jedeš busem, namíchá se ti tam pomalá songa, všechno je najednou procítěný, opřeš se o sklo, připadáš si jak ve filmu.“

„Přesně!“ natočila se ke mně. „A pak vystoupíš, shuffle ti tam hodí pecku a máš chuť začít strašně pařit ještě na zastávce.“

„Naše emoce jsou v rukou shuffle,“ pronesl jsem vážně. Zatvářila se filozoficky. „V rukách shuffleového boha.“

Zasmál jsem se. „To je nějaká tvoje hláška?“

„To mě teď napadlo. Stejně jako mě napadá, že tamten týpek dostává od toho pána očividně extrémní pojeb.“

Zachechtal jsem se, nejen kvůli tomu, s jakou chutí vyslovovala slovo *extrémní*, ale i proto, že dokonale okomentovala ublíženéj výraz týpka od nás ze Svěráku, rádoby tvrdědávka, dezoláta Dominika Trhala. Ten dostával na druhé straně busu naloženo od dědy, kterýho nepustil sednout. A tahle blbina, tahle bezvýznamná scénka, postavila první kostičku domina, kterou Val svrhla při návštěvě Svěráku.

Trhal se sbíral, jenže nebyl jedinej, Val se pakovala taky.

„Neboj, jiní duchodci tu nejsou, můžeš sedět,“ zavtipkoval jsem.

„Bohužel... Bylo fajn s tebou sdílet ticho, ale tohle bude naše sbohem.“

Postavila se a já musel zaklánět hlavu. „Proč sbohem? Odlítáš do vesmíru?“

„Haha, přesně! Sebevražedná mise, tak se musím rozloučit pateticky. Pustím si k tomu dramatickej soundtrack. Ale touhle linkou jsem dneska jela výjimečně, nemám na tebe kontakt... a... doted' ani nevím, jak se jmenuješ.“

Doprdele, no jo.

Prstama mi zamávala. „Měj hezkej život.“ Ještě se ohlíďla. „Cizinče.“

Potlačil jsem záchvěv smíchu. Neschopnej slova jsem ji vyprovázel pohledem, ale už se neotočila. Obrátil jsem se k oknu, kde se odrážel můj pobavený výraz, autobus se rozjížděl a šedej kabát mi mizel z dohledu.

*

Se sluchátkama v uších jsem otevřel vrata a vyklouzl do večerní ulice. Už jsem si málem pustil svůj obvyklý playlist, když se mi palce zastavily nad displejem. Do spotify jsem našukal *Interstellar* a pustil si *Day One*⁰² od Hanse Zimmera.

Kovis mě dneska nevyzvedával, a tak když jsem opouštěl rozestavěný barák na kraji města, nikdo nekomentoval moji potřebu chodit po škole a florbale ještě pracovat na stavbu. Tuhle brigádu mi domluvil strejda, takže mimo víkendy jsem mohl dělat i menší věci takhle po večerech. Obvykle jsem během toho poslouchal podcasty, ale dneska jsem je vůbec nevnímal. Myšlenky mi totiž celou dobu utíkaly k setkání v buse.

A teď, s touhle skladbou v uších, se rozjely na plný obrátky. Začínal jsem chápat, proč Val tohle poslouchá. Procházet se s touhle hudbou byl zvláštní, skoro až magický pocit. Jako bych se octl v jiném světě, přes kterej někdo přetáhl filmovej filtr. Pouliční lampy svítily krémově, z nebe se snášel déšť, auta jezdily pomalejc a kolemjdoucí mě míjeli jako komparz ve scéně, ve které jsem byl hlavní postavou.

Když jsem před devátou přicházel k baráku, zahlídl jsem tátu, kterej akorát vyrážel do práce. Druhé práce. Třískl kufrem auta, který bylo vyrobený někdy v letech, kdy frčeli Backstreet Boys. Mávl na mě, sedl za volant a motor se

chrčivě rozbíhal. Jednou, dvakrát, třikrát. Napočtvrté auto chytlo, hvízdání prokluzujícího řemene z motoru dolehlo až ke mně i přes sluchátka.

Táta na mě ještě zamrkal blinkrama a už odjížděl stejným směrem jako nedávno Kovic.

Před vchodem do paneláku mě potkal domovník se svým psíkem.

„Překrásný večer přeju,“ dal jsem si záležet na poctivé dávce ironie. Přidřepnul jsem k jezevčíkovi, kterej ke mně přicupital a hned se rozvalil na záda.

„Vaším prý chybí poslední dvě splátky do domovního fondu.“

„Jsem si jistej, že to ví. Dělají, co můžou. Nebojte, to se srovná.“

„Jo, slyším furt,“ odehnal neviditelný mouchy. „Však počkej, až k vám zas přijde exekutor.“

Dostal jsem úder do prsou, ale starej pán si mě nevšímal.

„Pojď, Jozefe,“ zatahal za vodítko.

„Konec drbání, val na procházku,“ poplácal jsem vořecha po břiše.

Jezevčík se neochotně převrhl na nohy a řápnal za svým pánečkem. „Vidiš, Jozefe, to je práce s lidma. Tfu.“

✱

Máma seděla u stolu ve zhasnutým obýváku, datlovala do počítače, zářící monitor se jí odrážel od brejlí. Hodil jsem si florbalku i batoh do pokoje a zastavil se u poličky, kde už jako každý pondělí hladově čekaly dvě kasičky. Prachy jsem hodil do první, nadepsané *hadry*. Ta druhá s nápisem *iPhone* čekala na prázdninovou brigádu, kde jsem si na něj plánoval vydělat.

V kuchyni jsem postavil vodu, a zatímco konvice chrčela, nakrájel jsem zeleninu a sýr, namazal chleby a tác s večerí přenesl do obýváku.

„Jak bylo ve škole?“ nespouštěla máma oči z notebooku.
„Turek donesl trávu, všichni jsme se zčadili jak dogy a zavadili na létajících kobercích.“

„Mhmm, to je super,“ datlovala dál, hypnotizovaná monitorem.

Natáhl jsem se k vypínači a v obýváku rozsvítil. „Matko, tvůj syn se navrátil domů.“

Zamrkala. „Ano, jo, ahoj synu,“ zasmála se. „Promiň.“
„Večeři?“ posunul jsem k ní táč.

„Tyjo, vůbec jsem si neuvědomila, že mám hlad.“

„No právě. Zas bys tady seděla bez jídla až do rána. Tfu.“

Máma se uculila. „Potkal jsi domovníka?“

„Potkal no. A říkal... totiž, řekl, že jako... že by možná...“
vidličkou jsem kroužil po talíři. „Nehrozí nám nic, že ne?“
„Jako... co?“

„No jako, že... by nám něco vzali. Když má teď táta i druhou práci. Nevím, jak brácha, ten si platí kolej a —“

„Neboj.“

„Protože —“

„Mari. Neboj. To zvládneme.“

Snažila se mě konejšit, ale v očích jsem jí zahlídl stín něčeho, co mě úplně neuklidňovalo.

„Půjdu zas pracovat.“

Posbíral jsem se a zastavil se až s rukou na zárubni dveří. Chtěl jsem se přece jenom zeptat, ujistit se, ale mámu už zase vtahovala zářící obrazovka.

Dvě stě devatenáct dní předtím

Nikdy bych nečekal, že začátek bude takhle rychle.

Že když Val napíšu, jestli se nechce vykašlat na školu a místo toho se stavit u nás, skutečně na to kývne. Že se objeví ve dveřích jakoby nic. Že budeme půl hodiny srkat kafe, kecat o hudbě a soundtracích a dělat si prdel z mise do vesmíru. Že pak navrhnou, jestli si něco nepustíme. A že na to bez váhání kývne.

A co jsem nečekal už vůbec, že se v půlce filmu zkroučí, že ji bolí záda, a vyžádá si masáž.

Polknutí. „Tak to abych to pauzнул, ne?“

Zaculila se. „Nemůžu se u toho dívat, když budu mít hlavu v polštáři.“

Když jsem se vrátil do obývacího pokoje s krémem v ruce, už ležela na gauči. Tričko i stud odhodila na parkety. Další polknutí.

Snažil jsem se nedat najevo nejistotu a rozkročmo si jí sedl na zadek. Nezadržitelně mi docházelo místo v kalhotách. Třetí polknutí. Zmáčkl jsem tubu s krémem.

Zachichotání. „Studí.“

Dal jsem se do roztírání. Co se to děje s tvým životem? Touhle dobou už bys dávno seděl ve škole, a teďka tady... mastíš... po zádech... ty vole... krém... Dostal jsem se až k lemu podprsenky.

„Tohle nám zavazí,“ řekl jsem.

Smích. Žádný protesty. Čtvrtý polknutí. Zápas se sponou. Nadzvednutí nahého těla. Krátký let podprsenky na parkety. Postranní pohled na pěkný zaoblíný rozplácnutý prsou. Klouzání rukou po zádech. Spokojený funění do gauče.

„Sukně nezavazí?“ zeptala se.

„Actually... sukně... velice zavazí.“

Opatrný rozepínání. Nemotorný stahování. Žlutý kalhotky. Srdce až v krku.

Skoro mi z toho tvrdlo i molitanový čalounění v gauči.

Klouzal jsem rukama pořád níž a níž na boky. Složila si ruce pod hlavu. Na tváři jí hrál spokojenej úsměv. Sjel jsem po stranách na břicho.

Zahihňání. „Lechtá.“

Ještě níž, až k pupíku. Tentokrát jsem oblouk protáhl a zpátky na záda se vrátil těsně pod prsama. Další oblouk. Její tělo se nadvzdvedlo, aby mi uvolnilo cestu. Klouzající prsty. Hladký boky. Pevný břicho. Měkký, tak měkký prsa. Tvrdý bradavky. Chichotání.

Další oblouky. Nebojácně přes celý dobytý území. Spokojeně vrněla.

Postupně jsem skroužil až dolů. Přešel na stehna do podkolenní jamky, na lýtko a zase se vracel. Zaměřil jsem se na oblast, kde zadek přechází ve stehna. Nikdo nic nenamítal. Namísto toho nepatrně roztáhla nohy a já před sebou uviděl žluté proužek kalhotek, kterej mě dělil od pohledu na místo, který chce každě kluk. Zpracovával jsem ty dvě měkký zaoblíny, palcema zajížděl pořád níž a níž. Jedním jsem se vydal pod okraj kalhotek.

S bývalou holkou jsem se dostal na třetí metu, tak že bysme teďka odpálili stejně daleko?

Pleskla mě po ruce. Aha, tak ne? A začala mě po ní hladit.

„Mari.“

„Ano?“

„Mari.“

„Nooo?“

„Mariiii, no tak.“

„Nelíbí se ti to, Val?“

„Kdo je Val?“

Otevřel jsem oči. Čuměl jsem na mámin obličej, snažil se splachtit zpátky do reality. Pod peřinou mi hučel tak

mocně, že stačilo třesknout o křemen a mohl bych zažehnout slušnou vatra.

„Už jsem tě jednou budila,“ vstala a přešla ke dveřím. „Kdo je teda Val?“ zeptala se s úšklebkem prohnanyho moderátora televizních kvízů.

„Já nevím, mami. Něco se mi zdálo.“

Už jsem ze sebe skoro strhával peřinu, když jsem si uvědomil, že by to vypadalo asi jako slavnostní odhalení plastickýho návrhu Eiffelovy věže. Pod peřinou jsem udělal agentskej chvat, kterej je v klučičích kruzích známej jako *pod gumu a tričko přes*, a spustil nohy na koberec.

Máma zmizela na chodbě. Seděl jsem s loktama na kolenu a mnul si obličej. Natáhl jsem se pro mobil a chvíli ho vážil v ruce, než jsem ho konečně odemkl a natukal první, co mě napadlo. Rozhodl jsem se stavět na tom, že pořád nezná moje jméno. Abych ho neprozradil, místo přes instagram nebo whatsapp jsem jí napsal SMSku.

Jak dopadla sebevražedná mise?

Neměl bych radši počkat do školy na vyhodnocení téhle zprávy odbornou porotou? Kašlat na to. Žaludek mi ztěžkl, dlouhej nádech.

Poslat.

Když jsem o půl hodiny pozdějc sbíhal po schodech baráku, zavibroval mi mobil. Se zrychlujícím srdcem jsem zalovil v kapse. Zrychlilo mi proto, že jsem běžel po schodech, nebo kvůli té zprávě? Vždyť sakra o nic nejde.

Vítej v portálu vesmírné mise. Chystáš se kontaktovat svého hrdinu? Skvěle! Komunikace je povolena všem uživatelům, kteří jsou na jmeném seznamu hrdiny... oh wait (automatická odpověď)

Rozesmál jsem se a rozrazil vchodový dveře do krásného rána, protože slunce hřálo, slunce svítilo a slunce vonělo a cesta do školy byla barevnější než obvykle.

Dvě stě sedmnáct dní předtím

Co tady sakra děláš? říkal jsem si, když mě o dva dny pozdějc při čekání před školou šimrala v břiše nervozita. Neviditelná ruka shufflovýho boha se ji pokoušela zmírnit skladbou *Orange Sky*⁰³ od Alexiho Murdocha.

Vytáhl jsem mobil a zjistil, že mi napsala Klaris, nejlepší kámoška, která chodila do paralelky na anglické sekci. Poznali jsme se ve školním kroužku tvůrčího psaní, když jsme dostali úkol *popiš svého souseda*. Tenkrát o mně napsala, že mám *jeden z těch rozpustilých úsměvů a zářivých pohledů, usměvavé, hnědé oči a neposlušné, tmavé vlasy, které zůstávají tak, jak si je prohrábnu*.

Vždycky jsem se jejímu popisu pochechtával, abych nemusel přiznat, že mi zalichotil.

Dneska? Tak to ji pozdravuj! 💖

Jezdily jsme spolu jako děti na příměstský tábor. Tenkrát s ní byla sranda, ale tak sedm let jsem ji neviděla

Ale Julian se s ní zná víc. Tento týden se s ním uvidím v dramáku

Klidně přepnu na svůj FBI mód a půjdu na výzvědy 😊

Co bych pro tebe neudělala, žeano

03 Well, I had a dream
I stood beneath an orange sky
Yes, I had a dream
I stood beneath an orange sky

Schoval jsem mobil do kapsy. Přivíral jsem oči před slunkem, příjemný teplo se mi opíralo do obličeje a beton mě studil přes kalhoty. Začátek března se vytasil nečekaně jarním počasím, a tak jsem se slunil na širokém schodišti nad Manfredem, pouličním umělcem, kterej stával hned vedle školy — před Divadlem Karla Čapka. Ulicí pod mnou proudili lidi a děcka, který ze Svěráku zdrhaly jako z Alcatrazu.

Vždyť sis řekl, že ji nechceš. Není to holka pro tebe. Úplně jasně! Ale zároveň... ji chci poznat, protože... Protože na ní sakra něco je. Jen ji poznat. Však o nic nejde. Jo, jasně, o nic nejde, tak proč máš vždycky tep jak po doběhnutí patnáctistovky, když ti napíše? Proč jsi byl v nervu, když jsi ji zval na Svěrák? Ta konverzace k tomu přirozeně dospěla, tak proč ne? Nebylo to nijak na sílu. Ale stejně jsi byl v nervu! A sakra, támhle jde. Mám dát najevo, že jsem ji viděl? Ne, radši ne, pak na sebe budem rozpačitě čučet, než sem dojde. Budu radši sledovat Manfreda. Už se blíží. Bude to trapný? Všechny tyhle setkání bývají. Zase máš tep sto pade. Dopřdele.

Kroky po schodech.

„Taky vždycky radši hraješ, že toho druhýho nevidíš, abys pak nemusel těch dvacet metrů trapně koukat okolo?“

Všechna nahromaděná úzkost přiživila výbuch smíchu. „Asi jsem vinen.“

„Tohle je ten novej symbol Svěráku?“ Val kecla vedle mě na schody, tašku s věcmi na volejbal si hodila mezi nohy. Dneska přišla oblečená sportovnějc, než jezdívala v buse, jen v legínách a mikině s kapucí. Každou ponožku měla jinou. Taky byla namalovaná o něco míň než předtím a moje oči se na jejím obličeji zastavovaly s mnohem větší oblibou.

Val si moje vteřinový vejrání vyložila jako nepochopení, a tak pohodila hlavou pod schody, kde stál Manfred — zlatě nabarvená živá socha robota, která se celou dobu opírala o metrovou hůl.

Manfred byl docela vypasenej robot. Přílba s diodama nechávala odhalenou jen zlatou tlustošskou tvář, před kterou měl aparát s mluvítkem, podobným foukací harmonice.

Kolemjdoucí mu přispěl do kasičky na hrudi. Robot se rozpohyboval, roztočil hůlku a foukal do zlaté harmoniky, která všelijak pípala a bzučela.

„Jo, to je on,“ vysvětloval jsem, když jsme vstali a zamířili po chodníku směrem ke škole. „Stojí tady ani ne půl roku, a kdykoliv si teď někdo dává sraz před školou, dává si sraz u Manfreda, chodí se na cígo k Manfredovi a tak. Přitom to ani není jeho jméno. Kdosi mu kdysi řekl Manfred a po Svěráku se to rozšířilo stejně rychle jako taková ta kouzelná rybka, kterou musíš poslat pěti lidem, abys nezdechla.“

Val se ohlížela za jeho představením. „To je ale vážná věc, tyhle rybky! Ani jednou jsem nevynechala!“

„To je mi jasný, jinak bys už byla mrtvá... Prosím.“ Rozesmátou jsem ji nechal projít brankou na nádvoří.

„Mimochodem mě konečně těší, Marku,“ natáhla ke mně ruku.

V knížkách, který četávala Sára, bývaly první doteky vždycky elektrizující, provázený vzrušivým chvěním, skrytou touhou a příslibem vášně. Ale napoprvé jsem ve Valčině teplé a vlhké ruce necítil nic, co by tomu bylo jen trochu blízký.

Ohrnul jsem ret a utřel si ruku do kalhot. A to bylo poprvé, co jsem uslyšel ten zvuk, kterej se měl na následující měsíce stát mým oblíbeným. Byl to Valčin smích, když se smála sama sobě. Zvonivej a bohatej, s nepatrným odstínem úzkosti.

„Mně se hrozně potí ruce,“ otírala si je do mikiny.

„To je nechutný.“

„Nesměj se mým postiženostem! Taky určitě nějakou máš!“

„Já? Já nemám žádnou, pochopitelně.“

„Mhm, pochopitelně. Dokonalej člověk.“

Její výraz mi zase rozvibroval bránici. „Dobře... Zkusím na nějakou přijít.“

Zastavili jsme před vchodem do školy. Nápis *Svěrákovo gymnázium* nad něj nainstalovali při příležitosti přejmenování gymplu na počest sedmdesátých narozenin Zdeňka Svěráka — slovy starosty města „novodobýho učitele národa“.

Pokývnul jsem ke vchodu. „Půjdem?“

O půl hodiny později jsme se zbořili do barevných křesílek v hale nové budovy a já pozdravil týpka, kterej Val prošel za zády.

„Urbi,“ vysvětlil jsem, když se za ním ohlídla. „Borec ze třídy, co si nosí pití ve flašce od ferneta, denně hulí, poflakuje se venku nebo dealuje. Za ty svoje hadry dal už tak sto tisíc. Vydělal si na ně, jak sám říká, svou *podnikatelskou aktivitou*... Což mu nikdo nemůže vzít. Teda kromě Policie ČR.“

Val se uchechtla.

„Nepřijde ti to zajímavý?“

„Zajímavý? Ty hadry? Spíš zbytečný.“

Zůstal jsem na ni hledět. Rozpor mezi tímhle komentářem a její buržoazní kabelkou z busu mě zmátl tak moc, až jsem si pořádně nevšiml, jak se stala zvláštní věc.

Naše křesílka někdo nechal natočený k sobě, a už když jsme si sedali, nebyli jsme zrovna daleko od sebe. A když Val otočila hlavu zpátky od Urbiho, nějak se stalo, že se moje koleno nepatrně dotýkalo jejího stehna. Nedalo se úplně určit, kdo z nás to svým pohybem způsobil. Co ale bylo zajímavější, ani jeden z nás neudělal nic pro to, aby to změnil. Přes kalhoty jsem cítil teplo jejího těla a snažil se rozklíčovat, co se jí asi honí hlavou. Říká si teď to stejný co já?

Zatímco pátrala pohledem všude kolem, moje oči si obzvlášť oblíbily nápis na její mikině. Val se v křesílku vysunula nahoru, aby položila hlavu na opěradlo. Hrudník se jí

přítom nadzvedl a mikina napnula. Spodní lem se vyhrnul a odhalil proužek světlé kůže. V tu chvíli bych dokázal najít i další věc, která se nadzvedala a napínala. Kdybych měl oblek, tohle by byl ten moment, kdy si povolím kravatu.

Zaútočilo na mě nutkání jí mikinu vyhrnout, odhalit její břicho, vyjet jí rukama nahoru přes prsa. Jak přijdu domů, budu muset vyrobit trochu statické elektřiny.

Její pohled sklouzl od stropních světel. Stihl jsem zareagovat a očima vystoupal do bezpečných výšin. Zamrkal jsem, abych myšlenkový toky přepojil zpět do mozku.

„Jak seš zatím spokojená s prohlídkou? Vážně přemýšlíš, že bys sem přestoupila?“

„Tak otec se nějak nepohodl na té soukromé a chce, abych šla sem. Kámoška zase chce, abych šla za ní na Frištenského. Tak sama nevím.“

„Okej... A... co bys chtěla ty?“

Zarazila se při prohrabávání vlasů. Pootevřela pusku, zadívala se na mě a ušklíbla se.

„Co jsem řekl?“

„Nic, jenom... To je jedno. Neřeš.“

„A co říká třeba máma... nebo ségra?“

Poškrábala se nad uchem, rukama si objala břicho, hned zas povolila, poposedla v křesílku a naše spojení přes kalhoty se tím přerušilo.

„Ségra si pořád stěžuje, jak je to tady těžký a že bych to prej nezvládla.“

Polkl jsem smích. „Proč bys to neměla zvládat?“

Val si mě prohlížela s nepatrným úsměvem. „A přijímačky? Myslíš, že bych se sem zvládla dostat?“

Pokřčil jsem ramenama. „Když to nezkusíš, odpověď bude vždycky ‚ne‘.“

Už jsme byli na cestě pryč, když jsem prohodil, že za těmahle dveřma se schovává divadelní a promítací sál a že si od nás z dramáku berou herce vedle do divadla. Řekl jsem to jen jako fun fact, a —

„Cooo, to chci vidět!“ Val už skoro brala za madlo dveří.
„Počkej!“ chytil jsem ji za paži a prsty přitom zabořil do měkké mikiny. „Teď je tam projekce artovýho filmu.“

„Tam nakouknem omylem,“ zašeptala s dětinsky škodolibým úsměvem. „Nevěděla jsem, že máte vlastní dramák, chci to vidět.“

Pohřbil jsem čelo do dlaně, koutky mi cukaly. Přivřel jsem oči, jak kdybych čekal na výbuch, a pustil ji. Val zatahla za dveře.

Náhlejší přívál světla vzbudil rozruch mezi filmovými nerdama, kteří po nás šlehali obrejenýma pohledama, zatímco se jim panický knírky vlnily rozhořčeným brebeněním.

Val si prostor prohlídla, ale dozor šermoval rukama, a tak omluvně zamávala a zase dveře zavřela.

Když jsme chvíli nato vylezli na nádvoří před školou, pořád jsem se ještě pochechtával.

„A ty bys nechtěl být přímo fotograf?“ Val s obdivem obracela v rukách můj analogovej foťák.

„Možná kameraman, dostat se k filmu... Hlavně ať ti nevyklouzne z těch kluzkých dlaní.“

„Zaprvé, fakt hustý! Zadruhé, haha, seš zlej, utřela jsem si je do kalhot!“

„Ty už budou dneska nasáklý.“

„Aby nebyla nasáklá i tvoje tvář, Marku Dostále.“

Hrudník mi poskakoval zadržovaným smíchem.

„Jaká je teda tvoje postiženost?“ podávala mi foťák.

„Nevím, nemám. Nebo možná mám... Ach jo... Mmmm, okej... Směšně kýchám, neumím plivat, nedokážu pořádně vypláznout jazyk.“

„Vypláznout... Jako tohle neumíš?“ Na bradu jí sjel mrštěnej, růžovej, do úhledné špičky tvarovanej jazyk. Stačila chvilčka tohohle obnažení, aby mě napadlo, jaký asi musí být se s ní líbat. Ale naštěstí (a bohužel) Val vzápětí vtáhla jazyk zpátky za svoje růžový rty, takže byl s představama konec.

„Umím... Ale jen takhle.“

Věnovala mi soucitně pobavenej pohled jako na štěňátko, který se překulilo po cestě ze schodů. „Dál ho nevyplázneš?“ „Bohužel.“

Val se přes rty mihl záchvěv smíchu, jen aby ho v mžiku zase překryla kamennou tváří. Měl jsem co dělat, abych nevyprskl.

„A není to... omezující?“

„Délka není tak důležitá jako... hbitost.“

Její oči sklouzly stranou. „Bavíme se pořád o jazyku?“

Rozesmáli jsme se tak, až jsme si tím vysloužili pohoršený pohledy párečku kantorů, co právě mířili ze školy.

„A pak kdo je tady zlej!“ strčil jsem do ní. Val se pořád pohihňávala.

„Nevím, kdo si tady začal,“ strčila zas ona do mě, ale špatně přitom přešlápla a praštila se do sloupku od branky. Když jsem se otočil, tiskla si ruku k boku, čelo zvrásněný, zadržovala napůl nadávky, napůl smích.

„Ty ses rozsekala o ten sloupek?“

Teď už z ní smích přímo vytryskl. „Nesměj se mi, já jsem extrémní nemehlo.“

Rozchechtal jsem se s ní, dokud se nenarovnala a neušla sotva tři kroky.

„Tohle se mi děje až podezřele — hele, není to ten týpek z busu?“

Vždycky jsem si myslel, že život se odvíjí podle těch kritických, zásadních rozhodnutí. Kam půjdete na střední, kam na vejšku, v jakým městě budete žít a kde pracovat. Kdybysme Dominika Trhala nepotkali předtím v buse, Val by mu nejspíš nevěnovala pozornost. Zahnuli bysme doleva, v dobré náladě se prošli parkem, doprovodil bych ji na autobus a nikdy bysme se nedostali do toho bytu. Ale život zkrátka někdy stojí a padá na rozhodnutí, jestli jít ze školy doleva, nebo doprava.

„Budem ho sledovat?“ zlomyslně se na mě usmála a vydali jsme se doprava. „On je extrémní dezolát. Nechápu, jak —“ Val ztuhla.

A já taky. Netušil jsem, že se může nálada takhle rychle obrátit. Když jsme udělali pár kroků, uviděli jsme Manfreda. Respektive co se Manfredovi děje. A já na smích okamžitě zapomněl.

Říkalo se, že jde o projekt jakýhosi studenta z univerzity. Nevěděl jsem, jestli je Manfred přímo ten student, protože přes mluvítka, přilbu a zlatou barvu bych nepoznal ani svoji tetu. Ale původním záměrem prej bylo, že živá socha robota bude něco jako propagace a symbol Divadla Karla Čapka, který se Svěrákem sousedilo. A víte jak, Čapek, slovo robot a tak...

Trhal došel k Manfredovi, kde už postávali další huliči včetně Urbiho, kterej měl na sobě mikinu s lebkou. Nic se nedělo, ale ve vzduchu viselo cosi divnýho. Zpozorovala to i Val, protože už neřekla ani slovo. Stáli u robota na vzdálenost paže, hulili špeky a dým mu foukali do obličejů. Manfred stál jak socha. Nikdy se nehýbal, dokud mu někdo nehodil peníze.

„Ten špekoun se ani nehne, pičo!“ chechtal se jeden z huličů, mocně potáhl a foukl mu další hustou dávku do obličejů.

Manfred se rozkašlal, což spustilo vlnu smíchu.

Lidi proudili kolem, otáčeli hlavy, ale pak stejně zabodli pohled do chodníku a spěchali pryč.

Že stojíme jako přimrazení, jsem si uvědomil až ve chvíli, kdy Urbi típl cigáro o Manfredův plechovej pupek. Tímhle znova vzbudil smích, kterej i mě bodl jako nůž. Robota tím donutili, aby se rozhýbal i bez peněz.

Manfred nikdy nemluvil. Že i v tuhle chvíli zůstával ve své roli, bylo neuvěřitelné.

Roboticky se tam potácel, foukal do zlaté harmoniky, která pípala a bzučela, snažil se z šikany dělat grotesku. Předstíral, že je to sranda.

Byl jsem paralyzovanej. Bylo mi jasné, že když cokoliv řeknu, Urbiho parta mě pošle do prdele. Vůbec jsem netušil, jak se mám zachovat.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy O hvězdách víš hovno.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.